

LASTEN OSASTO

VAN-HOOK N. D.

Tämä on ensimmäinen kerta, kun minä kirjoitan lasten osastoon Toverittareen. Olen 11 vuoden vanha ja olen käynyt koulua. Minä pääsin neljännelle luokalle. Tämä kylä on hyvin paljon jäisi muista kylistä. Täällä ei ole sunnuntaikouluakaan, eikä paljon mitään yhteispyynnöitä. Minulla on kaksi veikkoa ja kaksi siskoa ja ne ovat nuorempia minun. Toivotan hauskaa kesää kaikille Toverittaren lukijoille nuorille ja vanhoille. Evert Jokinen.

ROKERTON, MAN., CANADA.

Jospa yritän taas kirjoittaa lasten osastoon. Siinä nyt on ollutkin paljon kirjoitusta. Nyt on taas meillä kesän kauneuden aika. Kukat kukkivat ja marjat valmistuvat. Kesäaika on alkua saamme vapaasti juoksentelua pitävillä, kun ei tarvitse mennä kouluun. Sihenkin aina väsy, kun kesällä varsinkin olisi hauska olla ulkona.

Osaston hommasta oli juhannuksena kenttäjuhlat Nestor Virtasen maalla. Oli siinä fideleitä paljon hommaa kun koettivat laittaa vihän uusia pukuja. Kun meitäkin on 6 lasta ja kaikki halusivat päästä juhliin. Minä toivoisin, että me, työläisten lapset emme arvostelisi toisiamme puusta. Jos me köyhyyden takia emme aina sakkaan niin hyvillä etä sitä tarvitsee hievetä. Jos me kunnollisesti käyttäydymme, voimme pitää it-

semme arvokkaina huonommassakin puvussa.

Kylämme väkiluku on lisääntynyt. Frank Johnsonin perhe on saanut pikku tytön, jonka nimeksi on pantu Vilma Lillian. Väinö Kuffalin perheeseen on saatu poika, jolle he antoivat nimeksi Oiva Johannes.

George Alkio, Winlock, Wash. kysyy jos kukaan haluaa, että hän kertoo hänen elämästään lasten osastossa. Minä toivoisin, että hän kertoisi. Olisi se mukava nähdä pitkä kertomus. Ehkäpä me toisetkin oppisimme siitä kertomuksesta jotakin. Svea Helen Husa.

SAULT STE MARIE ONT. CAN.

Jospa taas tervehdin Toverittaren pieniä lukijoita. Nyt on taas tullut se suloinen-kesä. Meidän sunnuntaikoulu on loppunut, ja päättäjälähtämät olivat kesäkuun 11 päivänä. Ohjelmaa oli paljon, nimittäin: 3 yhteislaulua, neljännen luokan opettajalta, E. Kuuselalta oli puhe; runoja useampia, kertomuksia, lauluja soiton säestyksellä. Kuvaelma nimeltä: "Sosialismi" ja kaksiosainen näytöskappale nimeltä: "Täidin marjat", ja lopuksi pikkulapsilta leikkiä. Jatkukseen innostuksemme yhä edelleen.

Olen varttonut eikä toisetkin lapset täältä kirjoita lasten osastoon. Täällä on paljon sellaisia lapsia, jotka voisivat kirjoittaa, vaan laiskuusko niitä valvoo. Pois veloutus ja kilvan kirjoittamaan. Toivon hauskaa kesää kaikille. Toveruudella: Urho Virta.

ÄITI

(Jatkoo kuudennelta sivulta)

undelta, vieraalta. Hänen äänensä oli erilainen, matalampi, syvempi, täyteliskempi. Hän hypisteli ohkaista huulipartaansa, ja katsol oudosti alas nurkkaan. Äiti kävi levottomaksi pojustansa ja surkutteli häntä.

"Miksi sinä niin menetle, Pasha?"

Hän kohotti päätänsä, katsol häneen, ja virkkoi matalalla tynnellä äänellä: "Haluun tietää totuuden."

Äänensä kaskui pehmeiltä, mutta varmalta, hänen silmänsä säihkyivät päättävästi. Äiti ymmärsi sydämeensä että poika oli uhrautunut ikuisesti jollekin asialle ja kamottavalle. Kaikki tapahtumat elämässä olivat aina näyttäneet välttämättömiltä, auttamattomilta; hän oli tottunut alistumaan ilman ajatusta, ja nyt myöskin, hän vaan itki hiljaa, löytämättä sanoja, mutta sydämensä oli surun ja tuskan vallassa.

"Äiti itke," sanoi Pavel lempeästi ja hiljaa, hänestä näytti että poikansa sanoi hänelle jähkyneillä.

"Ajattele minmoista elämää sinä elät; olet neljäkymmenen vuoden vanha, ja oletko koskaan tuntenut eläimeesi? Isä löi sinua. Nyt käsitän että hän puski kaiken kurjuutensa, koko elämänsä viheliäisyyden sinun rumpuun. Se palnoi häntä, eikä hän tiennyt mistä se johtui. Hän teki työtä kolmekymmentä vuotta; hän alkoi työjuhtana olemisensa kun tehdas omisti alonaan kaksi rakennusta, ja nyt niitä oli kokonaista seitsemän. Tehtaat kasvavat, ja ihmiset kuolevat raatamalla niiden hyväksi."

Hän kuunteli häntä kiihkeästi ja kauhulla. Pavelin silmät palovivat kauniilla luonteella. Nojautuen pyytää vasten siirtyi hän lähemmä äitiään, ja katsoen suoraan hänen kasvoihinsa, jotka olivat kynneltä kostuttamat, piti hän ensimmäisen puheensa hänelle todusta, jonka hän oli iuskettain tullut ymmärtämään. Nuorunden lapsellisuudella ja nuoren yhopillaan innolla, joka on ylpeä tie-

dostaan, puhui hän kälkeästä mikä hänelle oli selvinnyt, eikä puhunut niin paljoa äidilleen, vaan enemmän todistaaksensa ja vahvistaksensa omia mielipiteitään. Alka ajoin pyysähtyi hän, löytämättä sanoja, ja silloin näki hän edessään levottomat kasvot, joissa himmeästi paistoi lempeä silmäpari, kynneltä suusta. Ne katselivat eteenpäin hämmästyneinä ja hämillään. Hän tuli pahalleen äitinsä tähden ja alkoi puhua uudelleen hänestä itsestään ja hänen elämästään.

"Mitä Roja olet tunteut?" kysyi hän. "Minmoista menneisyyttä voit muistella?"

Äiti kuunteli ja puusit päätään alakuloisesti, tunteen jota nautti, ennen tuntematonta. Joka tuntui sekä surulliselta että iloista, aivan kuin hyvällä sortuneella ja kärsivällä sydämeensä. Tämä oli ensi kertaa, jolloin hän kuuli sellaista kieltä itsestään ja omasta elämästään. Se herätti hänessä epämielisiä, himmeitä ajatuksia, ja kauan nurkkoita. Vienosti heräsi melkein kuollut vastustamaton tunne, hämmäinen tyytymättömyys — ajatuksia ja tunteita kaukaisesta nuoruudesta. Hän puheli usein elämästä naapurinsa kanssa, jutteli paljon yhtä ja toista; mutta kaikki, hän itse niiden joukossa, vaan valittivat, eikä kukaan selittänyt miksi elämä oli niin kovaa ja raskasta.

Nyt istuu oma poikansa hänen edessään; ja mitä hän sanoo hänestä — silmänsä, kasvonsa, sanansa — kaikki painuu hänen sydämeensä, täyttien mielen ylpeydeksi pojustansa, joka todella ymmärtää äitinsä elämän, ja sanoo totuuden häneestä ja kärsimyksistään, sekä säälit häntä.

Äitejä ei säälittä. Hän tiesi sen. Eikä hän käsitänyt Pavella, kun hän puhui asioista, jotka eivät koskeneet häntä itseään, mutta kaikki mitä hän sanoi omasta naisellisesta olemasta, olostaa, oli katkeran turtua ja totta. Siksiä turtien hänen joka sanansa täydeksi todeksi, povessa liikkui herttainen tunne, joka lämmitti sitä yhä enemmän tuntemattomalla, lempeällä hyvälyllä.

"Mitä siis ajot tehdä?" kysyi hän, kydyä niin läheksi.

Ja ihallevalle lämmöllä, joka näytti hyvällekin poikansa hyvin muodostunutta vartaloa, virkkoi hän kileesti ja matalalla äänellä: "Jumala olkoon kanssasi! Eli kuten itse haluat. En minä sinua estä. Yhtä vaan sinulta pyydän — älä puhu kenellekään varomattomasti! Sinun pitää olla varuillasi väen suhteen. He vihaavat toinen toistaan. He elävät ahneudessa ja kateudessa. Kalkki riemuitsevat he toistensa välingosta; ihmiset vainoovat pelkäästä huvittelun halusta. Kun alatte ahdistaa ja tuomita heitä, he alkavat teitä vihata ja syöksevät teidät perikatoon!"

Pavel seisoi ovenpieleessä kuunnelen äitinsä alakuloista puhetta, ja kun hän oli lopettanut, virkkoi hän hymyten: "aivan niin, ihmiset ovat surkutelutavita olentoja; mutta kun huomaisin, että totuutta on maailmassa, alkoivat ihmiset näyttää paremmilta."

Hän hymyili uudelleen ja lisäsi: "En tiedä itsekään kuinka lienee käynyt! Lapsuudesta saakka pelkasin jokaista; kasvatuksellisesti ainoi vihata jokaista, toisia pahuutensa takia ja toisia — no niin, en tiedä minkittähen — noin vaan. Ja nyt näen kaikki ihmiset aivan erilaisessa valossa. Kärsin tuskaa heidän kalkkien tähden. En ymmärrä sitä, mutta sydämeni kävi hellemmäksi kun huomaisin että ihmisissä piilee totuus ja että kalkkia voi tuomita heidän pahuudestaan ja ilkaisuudestaan."

Hän vaikenä ikäikäin kuunnelen jotain sisällissessä itsestään. Sitte virkkoi hän matalalla äänellä ja mieltikellen: "Sillä tavoin totuus elää."

Äiti katsol häneen nopeasti.

"Jumala sinua suojele!" huokasi hän. "Sinun elämässäsi on tapahtunut vaarallinen muutos."

Kun Pavel oli nukahtanut, nousi äiti varoen vuoteeltaansa ja astui kuulumattomasti askelin poikansa huoneeseen. Pavelin tumma, päättävä, totinen ilme kuvastui selvästi kasvopiirteissä valkoista tynnyä vasten. Puertanen käsiään sydäntänsä vasten, seisoi äiti vuoteen ääressä. Huulensa hiikkivat äänettömästi ja suuret kynnelleet tippuivat alas poskiansa myöten. (Jatk.)

Mutta häntä miellytti kuunnella hänen puheitaansa ja häntä hirtitti häiritä ihastusta poikaansa, joka äkkä lämsi itsensä uutena ja viisana, vaikkapa jotenkin outona.

Pavel näki hymyn äitinsä luullilla, huomion hänen kasvoissaan, rakkauden hänen silmissänsä, ja hänestä näytti että hän pakotti hänet ymmärtämään hänen totuutensa; ja nuorekas ylpeyttä puhuva sanan voima kasvatti hänen uskoansa itseensä. Innostuksen valtaamana jatkoi hän puhettansa, milloin hymyillen, milloin vakavana. Joskus viha leimahti hänen sanoistaan, ja kun äitinsä kuuli niiden katkeran, ankaran kalun, pudisti hän päätänsä pelästyneenä, ja kysyi matalalla äänellä: "Onko todella niin, Pasha?"

"Niin on!" huudahti hän vakuutuksella. Ja hän kertoi hänelle ihmisistä, jotka tahtoivat kansan parasta, ja jotka kylyivät totuuden siementä heidän sekaansa; ja kuinka tämän tähden elämän viholliset polkivat heidät alas kuten villipedot, syökseivät heitä vaukuteen, ajoivat pois maasta, ja panivat kovaan pakkotyöhön.

"Olen nähnyt sellaisia ihmisiä!" huudahti Pavel kiihkeästi. "He ovat parhaista ihmisistä maailmassa!"

Nuo ihmiset täyttivät äidin sydämen kauhulla, hän halusi kysyä pojalta: "Onko se niin Pasha?"

Mutta hän epäsi, nojautuen tuolin selustaan, kuunteli hän kertomuksia ihmisistä, jotka hänelle olivat käsittelemättömiä, jotka opettivat, jotka olivat vaarallisia hänelle. Vihdoin virkkoi hän: "Päivä valkenee piakoin. Sinun pitäisi mennä levolle. Sinun kun täytyy mennä työhön."

"Ymmärrän," vastasi hän syvällä huokauksella. Kynnelleet kiehtyivät uudelleen hänen silmiinsä, muuttuen nyyhkytyksiksi ja hän lisäsi: "Sinä joudut perikatoon, poikani!"

Pavel käveli edestakaisin huoneessa.

"No niin, nyt tiedät mitä minä teen ja missä minä käyn. Kerro sinulle kaikki. Pyydän sinua, äiti, että jos rakastat minua, älä estele minua!"

"Rakkaani, lemmityseni!" huudahti hän, "kenties olisi ollut parempi etten olisi mitään tiennyt!"

Pavel tarttui hänen käteensä ja puristi sitä uskolisesti. Sama "äiti", jonka hän lausui kuumeentapaisella innolla, sekä kädenpuristus olivat niin uutta ja outoa, että ne liikkivat hänen mieltänsä.

"Ei sillä väliä!" sanoi hän murtuneella äänellä. "Mutta ole aina varuillasi! Ole aina varuillasi!"

Tietämättä mitä vastaan hän kehotti häntä olemaan varuillan, ja ymmärtämättä kuinka suojella häntä, lisäsi hän murheellisesti: "Sinä alat

FAANNAN Yhdistyneitten Suomalaisen ompeluseuran kokoukset ovat joka torstai-ilta, klo 8. Kokouksen jälestä vanhanmaan tanssit. Kahvia. Osoite: Box 33, Hanna, Wyo.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Ahjolassa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osoite: 315—10th St., Hoquiam, Wash.

PORTLANDIN S. S. O:n ompeluseuran kokoukset pidetään joka kuun ensimmäinen ja kolmas torstai osaston talolla klo 8 illalla. Osoite: 719 Montana Avenue.

WAUKEGANIN, Ill. S. S. Osaston viralliset kokoukset pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena torstaina, alkaen kello 8 illalla.— Ohjelmakokoukset joka toinen ja neljäs torstai, alkaen samoin kello 8.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura kokoontuu joka torstai kello 2 j.p., 713 E. First St.—Tervetuloa.

BRANTWOODIN S. S. Osasto, Box 1, Brantwood, Wis. Osaston kokoukset joka 2 ja 4 sunnuntai Labor Tempelillä, kello 2 iltopäivällä.

CLEVELANDIN S. S. OSASTON kirjenvaihto-osote on: 4014 Whitman Ave., N. W., Cleveland, Ohio. Kokoukset pidetään jokaisen kuukauden ensimmäinen ja kolmas tiistai-ilta haalla 1303 W. 58th St. Työkokousten jälkeen on keskustelukokous. Itämaat toimii Edistysyhdistys samassa paikassa.

FAIRPORTIN S. S. J. OSASTON kirjenvaihto-osote on: 414 New 4th St.

UUSIA ROMAANEJA

Tyhjyyttä hapilemassa, Reivio..... 95
Sallimus, Voltaire 60
Sokkosilla 25c
Alkapteeni Rubnikow 25c

Toverin Kirjakauppa